

Mně do - sta - lo se sli - to - vá - ní,
 ač lá - sky ne - ho - den jsem byl.
 Je div to, po němž v py - šném přá - ní,
 byv hrd, jsem ni - kdy ne - tou - žil.
 Teď šta - sten jsem a div ten ctím
 a Sli - to - vní - ka ve - le - bím,
 a Sli - to - vní - ka ve - le - bím.

2. Já hněvu zasloužil a trestu, / ale Bůh na milost mne vzal; / sám jeho Syn mi přines zvěst tu, / když život, sebe za mne dal. / A odkud, proč dar blahý ten? / To pouhé slitování jen, / to pouhé slitování jen.

MNĚ DOSTALO SE SLITOVÁNÍ

3. To přejí, Bože, moji rtové, / toužím to říci každému, / že vše, co jsem, jen milost slovem, / již udělils mi bídnému. / Kořím se Ti, tvou milost ctím, / Tě, Slitovníka, velebím, / Tě, Slitovníka velebím.
4. Jedině tím se chlubím směle, / že slitování došel jsem; / v Něm pohřížen jsem vírou cele, / to nevyrve mi peklo, zem! / V Něm volám k Tobě, i když mdlím, / v Něm i v den smrti zvítězím, / v Něm i v den smrti zvítězím.
5. Již tedy ve tvém slitování, / můj Jezu, pouť svou vykonám. / Chválím Tě za tvé zmrtvýchvstání, / než vejdu k Tobě v nebes chrám. / Tam pak, tam věčně budu žít, tvé slitování velebit, / tvé slitování velebit.

Polsky

Ułaskawienia dostałem, / któregom nie był godzien ja, / choć w pysze swojej nim gardziłem. / Sprawila jednak łaska Twa, / że dziś szczęśliwe serce me / w dziękczynnym pieniu korzy się, / w dziękczynnym pieniu korzy się.

Ale on mi řekl:

*„Stačí, když máš mou milost;
vždyť v slabosti se projeví má síla.“*

*A tak se budu raději chlubit slabostmi,
aby na mně spočinula moc Kristova.*

2K 12,9